

عنوان مقاله:

پیمان در شاهنامه: جامعه پذیری و تربیت سیاسی (مورد مطالعاتی: هفت بزم نوشیروان)

محل انتشار:

مجله پژوهشهای سیاسی و بین المللی، دوره 13، شماره 50 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

سعید روشن ضمیر - دانشجوی دکتری علوم سیاسی، گروه علوم سیاسی، دانشکده حقوق، الهیات و علوم سیاسی، واحد علوم تحقیقات، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

علی اکبر امینی - استادیار گروه علوم سیاسی، دانشکده علوم سیاسی، واحد تهران مرکزی، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران: نویسنده مسئول

خلاصه مقاله:

موضوع این مقاله جایگاه عهد و «پیمان» در شاهنامه است. پرسش اصلی مقاله این است که پیمان چه معنایی در شاهنامه دارد؟ فرضیه مقاله بر آن است که این مفهوم متناظر با مباحث جامعه پذیری سیاسی و تربیت سیاسی در اندیشه سیاسی کلاسیک طرح شده است. دامنه تحقیق به بزم هفتم از هفت مجلس انوشیروان و بزرگمهر محدود شده است. داده ها به صورت کتابخانه ای جمع آوری شده است و روش تفسیری و مقایسه ای رویکرد مقاله را شکل می دهد. نتایج مقاله نشان داده است که پیمان و وفای به پیمان مفهوم مرکزی در گفت و گوی بزم هفتم است که دیگر نظام معانی بر محوریت آن ساخته می شود. پیمان در معنای گونه ای قرارداد اجتماعی بین شاه و مردم به کار رفته است و بزرگمهر می کوشد تا ارزش ها و هنجارها و فرهنگ سیاسی زمانه و ضرورت پاس داشتن بیعت با حاکم و نظم سیاسی مستقر را تبیین کند که شکلی از جامعه پذیری سیاسی و نهادینه کردن فرهنگ سیاسی است.

کلمات کلیدی:

فردوسی، پیمان، جامعه پذیری، فرهنگ سیاسی، هفت بزم، تربیت سیاسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1470960>

